

facercar", o părăsește și pe ea sub această formă pentru a și desăvârși evoluția spre stadiul larvar ultim și infectant, pe suprafața corpului altor moluște.

Metacercarul ajuns la ultimul stadiu evolutiv este sferic și măsoară 160—180 μ .

Una dintre paserile ecvative de mai sus și susceptibilă de a servi parazitului drept gazdă definitivă pentru forma adultă, ingerînd, fie o moluscă infectată cu metacercari, fie metacercari liberi odată cu apa, se contaminează cu *Echinostoma revolutum*.

Dr. GR. GR. IAMANDI
și Dr. N. TECLU

Liliacul cu urechi mari (*Plecotus auritus*) ca hrană pentru unii șerpi. — Pentru cei ce studiază viața șerpilor în captivitate, o greutate ce se ivește imediat este îngrijirea lor în timp de iarnă. În natură — se știe — șerpii stau în acest anotimp în amorișire, ascunși în adăposturi adînci ale pămîntului; în tot acest timp hrana nu-i preocupă deloc, iar nemîșcarea și temperatura joasă le înlesnește cruțarea rezervelor.

Nu tot așa se întîmplă dacă ții șerpii d. p. la temperatura camerei laboratorului; căldura fiindu-le motorul principal al activităților lor fiziologice, ei nu mai hibernază în astfel de condiții, ci se mișcă activ, consumîndu-și tot așa de activ rezervele strînse în sezonul frumos. Așa se face că, în primăvara următoare, șerpii ținută în laborator sînt mult mai slăbiți decît cei ce-au iernat în natură; uneori ajung chiar așa de slabi, încît nu mai au putere nici să și prindă prada dată la îndemînă.

În astfel de cazuri se pune problema hranei lor; șerpii de casă (*Natrix vulgaris*) pot fi ușor satisfăcuți sub acest raport, dîndu-li-se orice fei de broaște, dar mai ales *Rana esculenta*. Șarpele de alun (*Cornella austriaca*) și *Vipera de stepă* (*V. renardi*) refuză în general orice mîncare iarna, sau înghit rar cîte vreo șopîrlă (de orice specie primul, numai șopîrla de nisip (*Eremias*) al doilea șarpe); de prisos să mai adăugăm că și aceste șopîrle trebuiesc ținute vii în cuști, deoarece șerpii mîncă numai animale vii; ce și le prind singuri. *Vipera obișnuită* (*V. berus*) vinează rar în captivitate chiar și în timpul verii, și atunci obișnuit numai șoareci (de preferință de cei de cîmp). *Coluber longissimus* (șarpele lui Esculap) — unul din șerpii cei mai interesați de observat în laborator — mîncă de regulă tot numai șoareci.

Cum în iarna lui 1936—37 nu găsisem

șoareci de ajuns pentru pofța ce-o arătau aproape mereu două frumoase exemple de *Coluber longissimus* (1,15 și 1,25 m. lung.), am încercat să le dau în loc *Lilteci*; aceste mamifere erau foarte abundente și ușor de procurat iarna chiar din subsolurile palatului Universității din Iași.

Este vorba acolo aproape exclusiv de *Plecotus auritus* sau *Liliacul cu urechi mari*, cum i se mai spune prin Moldova și cum ne-o indică și numele său științific (*auritus* = urechiat).¹

Aduceam 3-4 *Plecotus* în laborator, unde și reveneau cîrînd din amorișirea de iarnă, în cîteva ore putîndu-și lua zborul prin cameră. În acest moment îi puneam în cuștile (terrariile) cu șerpii lui Esculap; spre surprinderea noastră, aceste nu întîrziiau să prindă lilteci și să-i înghită ca și pe șoareci, ghiarele și enormelor lor aripi pîrînd a nu-i încurca prea mult. În vreo două rînduri au regurgitat — după 2-3 ore — liliacul înghițit, dar din asta nu se poate trage concluzie defavorabilă acestui nou aliment pentru hrana respectivilor șerpi, întrucît ei regurgitează și în timpul verii, din motive asupra cărora nu-i cazul să insistăm aici din chiar cîte un șoarece din cei înghițiți.

Nu cunosc cazuri citate în literatură, dar după observațiile noastre se poate conchide că și în natură, vara, această categorie de șerpi, precum și *Balaurii* (*Elaphe sauromates*), vajnici distrugători de mici rozătoare și amîndoi buni cățărați pe arbori și ziduri — nu ocolesc, în cătarea hranei, nici lilteci, pe care i-or fi găsimd dormind în timpul zilei prin scorburi, grote sau zidării vechi.

MIHAI BĂCESCU

Despre povestirea vieților oamenilor mari. — Dacă supremul interes este analiza operei — cu importanța și menirea ei — nu mai puțină însemnătate se ascunde în existența, ca și în individualitatea celor ce-au creat-o. Fontenelle a spus odinioară gîndindu-se la viața pămîntească a lui Leibnitz: „La facon de découvrir est plus précieuse que la plupart des choses qu'on découvre“.

Povestea vieților oamenilor de știință a fost întotdeauna un imbold al entuziasmului, deaceia poate, în răstimpul

1) *Plecotus auritus*, comun în Iași și împrejurimi, găsit de noi și în jud. Baia, nici n'a fost amintit pînă acum în Moldova (v. R. Călinescu. Mamiferele Romîniei. *Bul. Mun. Agric.*, 1, 1931).